

Editorial

El Pardo ha canviat de color

Conèixer la Història és un ensenyament essencial que sovint els amants de la ciència ignoren menyspreen i en fer-ho s'equivoquen, perquè conèixer la història és molt més que tenir la curiositat de saber el que han fet els que ens han precedit, sinó que ens permet intuir el que ens passarà en el futur. El passat i el futur estan directament connectats amb el present. Són els tres graons d'una infinita escala. I encara que no sigui del tot certa aquesta frase que ha fet fortuna: *els pobles que obliden el passat estan condemnats a repetir-lo*, en part sí que ho és, perquè encara que la història com a còpia mai es repeteix tal qual va ser, el que sí tendeixen a repetir les conseqüències de les decisions que es prenen en base a un problema de naturalesa semblant.

I el problema semblant ja s'ha viscut al segle XX. En concret, els efectes que tenen l'origen en la Gran Depressió de 1929. La caiguda de la Borsa als Estats Units i el posterior tsunami que va arrasar el món desenvolupat, i concretament Europa. Els inversors nord-americans en veure que perdien les seves accions i s'enfonsaven els dipòsits dels seus bancs, van optar per recórrer a les reserves que tenien invertides a Europa i que bàsicament estaven concentrades en els bancs alemanys, que era la potència industrial del vell continent. L'efecte d'aquest reemborsament massiu de capitals va tenir un efecte devastador en l'econòmic, però no només econòmicament. De la nit al dia els bancs alemanys es van quedar sense recursos. El *corralito* argentí, setanta anys abans. El caos es va traslladar a aquesta banda de l'Atlàntic, i l'atur i la fam, van conduir a la poderosa Alemanya a l'infern amb l'ascens imparable de les ideologies més radicals: el comunisme per l'esquerra i el nacionalsocialisme per la dreta. Ideologies contràries, però que en el fons s'entenien perfectament perquè bevien d'una mateixa font: la desesperació de les masses.

Fa dues generacions que va passar, i la tercera generació està sent temptada a cometre el mateix error, perquè la desesperació d'aleshores, comença a assemblar-se al desesper actual. L'ebullició va in crescendo. El problema és que ja no estem parlant precisament d'Alemanya.

No és que ara anem a veure camises brunes o vermelles assaltant supermercats, perquè la història no és una fotocopiadora que repeteix una mateixa còpia, però l'home davant unes circumstàncies similars sí que tendeix a repetir per simple instint de supervivència. El perill és que la desesperació ens porti per un camí equivocat, com el pare i la filla en l'incendi de la Jonquera.

La recepta dels venedors del radicalisme avui com ahir sempre és la mateixa. Viuen instal·lats en una multicopista que reproduïx el mateix clixé, però adaptat a l'època que els ha tocat viure i que bàsicament consisteix en llançar una idea que tothom pugui entendre, repetir mil vegades fins que pesa en la consciència del poble i dir-los que aquesta és la porta de sortida per sortir de l'incendi i empènyer fort i amb preses per sortir de la casa... El problema és que aquesta sortida d'emergència és un parany. No és una sortida, sinó que ens porta directament a l'infern. Li va passar a Rússia amb el comunisme, li va passar a Alemanya amb el nacionalsocialisme, i ens pot passar a nosaltres si ens deixem enverinar pel dolç cant de les sirenes...

La propuesta que hecho a faltar que se presente en el pleno municipal

Como viene siendo habitual en los últimos meses los plenos municipales de Granollers ocupan más tiempo en discutir mociones que nada tienen que ver con el gobierno local que tratar asuntos de competencia municipal. Y no es casualidad. Cada vez hay menos temas a tratar porque la máquina del gobierno no es ajena a la situación general del país. La única diferencia, y es importante, es que el Ayuntamiento no despiden al personal, y las empresas sí. Lo máximo que ha hecho ha sido no renovar contratos temporales. Y la visualización del ritmo menguante es el número de puntos que se llevan a la aprobación del pleno. Por el contrario, las mociones se han multiplicado como los cactus en un desierto australiano.

EN LOS ÚLTIMOS MESES en cada pleno caen una media de diez. En el último de julio también. Son de todos los pelajes, pero la mayoría tienen un común denominador: criticar las decisiones del gobierno central o las del Govern. En el primer caso el PP dice que no, y en el segundo es CiU, el que comprende al Honorable, porque la culpa siempre es del PP. Incluso el calor excesivo de este agosto asfixiante es caso de Don Mariano. A bote pronto y de memoria, para no aburrirles en demasía y me den esquinazo pasando de página, cito tres mociones aprobadas el último día de julio: la protesta por los recortes del Servei d'Ocupació de Catalunya, que lleva al paro a una parte del personal que tenía como objetivo ofrecer trabajo a los desempleados, con un resultado decepcionante, y no por culpa suya. Otra de las mociones aprobadas fue la del rechazo al copago sanitario de las recetas de la farmacia, y acabo con un tercero: la crítica a la batería de decisiones tomadas en los Consejos de Ministros que laminan la autonomía de los Ayuntamientos y de las Comunidades Autónomas. Como, por ejemplo, fijar en 69 mil euros el sueldo bruto del alcalde que más cobre, lo que significa un recorte medio del 30%.

COINCIDO QUE LA MAYORÍA de estas medidas no me gustan, y no me equivoco si digo que tampoco gustan a los

Vista de una sesión de la Sala de Plenos del Ayuntamiento.

que toman las decisiones, porque el masoquismo que se sepa no deja de ser una conducta patológica de ámbito reducida. Pero encuentro a faltar a estos partidos que tanto se quejan de los recortes de los gobiernos que se aplicaran la misma medicina que exigen a los demás, porque la vara de medir no es la misma o dicho en frase bíblica: *se ve más la paja en el ojo ajeno que la viga en el propio*, porque en el verano del 2007, el último año en que éramos felices y comíamos perdices, y que no lo sabíamos porque el cuento en boga entonces era lo del *català empenyat* (¡bendito empenyament!) nuestros ediles, los veinticinco, aprobaron una asignación anual a todos los grupos municipales de 330.881,28 euros (cincuenta y seis millones de las antiguas pesetas).

Esa era la asignación total a los partidos políticos, no a los concejales que tienen sus asignaciones en base a las dedicaciones completas, medias o cuartos. Pues bien, en el cuarto año de la crisis, la partida presupuestaria municipal sigue siendo la misma que entonces: 330.881,28 euros. Me podrán decir que si en este tiempo no se ha tocado, ya se ha reducido. Es cierto, pero ¿quién de las personas que leen este artículo no ha visto reducir su sueldo en estos cuatro años, mucho más allá de la simple congelación?

ES LA PROPUESTA que encuentro a faltar que se presente en el pleno municipal: un recorte de la asignación a los grupos municipales del 7,5%. Ya sé que es simbólico o el chocolate del loro, pero les aseguro que muchas empresas respirarían aliviadas con una inyección de tesorería de 24.816 euros.

El 7,5% equivale a la paga de Navidad que dentro de cuatro meses dejarán de cobrar los funcionarios públicos...*

Xavier Solanas